

BUITENLAND

2017 Getty Images

OPINIE

Vlaming in het Verenigd Koninkrijk: kind van gescheiden ouders

An Jacobs woont en werkt in Engeland. Als Limburgse in tijden van brexit voelt zij zich momenteel als een kind van gescheiden ouders. Op 24 juni 2016 koos het Britse volk ervoor om uit de EU te stappen. Jacobs hoopt nog altijd dat de scheiding er niet komt, hoe onwaarschijnlijk dat scenario ook is.

An Jacobs

Dr. An Jacobs is Senior Lecturer aan de Royal Military Academy of Sandhurst, VK.

di 10 apr 2018 06:01

Bij een echtscheiding zijn de kinderen vaak de dupe. Er is getouwtrek tussen ouders die het maar niet eens raken over de financiële en praktische regelingen en over het ouderlijke omgangsrecht. Zo voel ik me in tijden van brexit als Vlaming in het Verenigd Koninkrijk: een kind van gescheiden ouders.

Als Limburgse met zin voor avontuur kwam ik na heel wat rondzwervingen in Engeland terecht. Ik woon en werk hier graag, en keer regelmatig naar mijn vaderland terug. Ik heb veel te danken aan het Verenigd Koninkrijk, niet het minst een doctoraatsbeurs en – jaren later – een job bij de Britse Militaire Academie.

Maar bovenal vond ik hier een gastvrije maatschappij waarin ik mezelf mocht zijn. Waarin ik niet als buitenlander werd gezien, maar in de eerste plaats als mens. Ik werd blootgesteld aan een multiculturele samenleving waar integratie voor mij tot dan toe ongekende vormen aannam. En toen kwam de brexit.

“De sfeer die mij zo welkom had doen voelen sloeg om, en ik voelde me buitenlander.

In de aanloop naar het referendum werd het langzaam duidelijk dat mijn beide landen de relatie wilden herzien. België, met het Europese hart in Brussel, is altijd een sterke voorstander van Europese integratie geweest.

Het Verenigd Koninkrijk, daarentegen, was vanaf het begin van de relatie in 1973 al eurosceptisch. Dat het ooit zou botsen zat eraan te komen. Er volgden discussies over de voor- en nadelen van het EU-lidmaatschap. Die discussies laaiden nogal eens hoog op, en de argumenten werden te vaak gevoed door emotionele overwegingen.

Rationaliteit verdween op de achtergrond en in het Verenigd Koninkrijk veroorzaakte dit een maatschappelijke aardverschuiving. De sfeer die mij zo welkom had doen voelen, sloeg om, en ik voelde me plots meer dan ooit een buitenlander. De Britse openheid leek niet meer dan een laagje vernis over een gespleten en gefrustreerde maatschappij.

Op 24 juni 2016 koos het Britse volk voor de scheiding. Nu bekvechten mijn beide landen over de toekomst. Dat bekvechten wordt met een mooi woord onderhandelen genoemd. Men onderhandelt over geld, handelsovereenkomsten, migratie, veiligheidsbeleid, vrij verkeer van diensten, goederen en ... mensen.

Inderdaad, de kinderen uit de VK-EU-relatie (EU-burgers in het VK en Britten in de EU) werden een agendapuntje. Of erger nog, een pion in de onderhandelingsstrategie. Of ik zou kunnen blijven, viel nog maar af te wachten. Ondertussen ontving ik geruststellende mails dat het allemaal wel goed komt en dat ik zonder al te veel administratieve rompslomp een 'settled status' kan aanvragen. Maar het gevoel blijft hetzelfde.

“Ondanks eerdere geruchten over een harde brexit lijkt de huidige reg zachtere landing.

Het (niet meer zo) Verenigd Koninkrijk is met zichzelf in conflict. Het wordt naar alle kanten getrokken en lijkt het noorden kwijt te zijn. Ondanks eerdere geruchten over een harde brexit lijkt de huidige regering te willen gaan voor een zachtere landing, waarin veel blijft zoals het is, maar dan zonder EU-lidmaatschap – te vergelijken met een soort latrelatie.

Theresa May verandert regelmatig van mening, maar één ding is duidelijk: ze wil een combinatie van nabijheid en afstand in een door haar bepaalde lijst van beleidsdomeinen met een maximum aan voordelen voor het VK. De Britten noemen het 'cherry picking', en Europa vindt het maar niets.

Voor de EU zijn de handelsovereenkomsten uitsluitend voor de leden van de EU en je kan niet verwachten diezelfde behandeling te krijgen als je uit de familie stapt. David Davies, de minister die bevoegd is voor de brexit, benadrukt dat het tijd zal vergen om te wennen aan de nieuwe situatie, en dus komt er een transitieperiode van twee jaar. Die periode zal personen, bedrijven en overheidsinstellingen de tijd geven om te acclimatiseren.

“Mijn grootste angst is dat brexit onherroepelijke schade heeft aange

Voor praktische problemen zijn er meestal praktische oplossingen. Maar de maatschappelijke en emotionele impact van dit alles wordt ondertussen over het hoofd gezien. Mensen zijn zich anders gaan *voelen*. Minder thuis misschien.

Nooit eerder zag ik mezelf als buitenlander in Engeland. Ik heb hier kansen gekregen juist omdat de Britse maatschappij ruimdenkend genoeg is om mensen met een onconventionele achtergrond op de arbeidsmarkt te verwelkomen. Het is die ruimdenkendheid die mij altijd heeft aangetrokken.

Mijn grootste angst is dat de brexit onherroepelijke schade heeft aangericht in de Europese familie. Lid of geen lid, het Verenigd Koninkrijk zal altijd tot deze familie behoren, maar de vele mensen die zich tot voor kort in de eerste plaats Europeaan voelden, zijn een beetje hun thuis kwijt. Met andere woorden: de kinderen zijn de dupe.

Niemand belet ons te hopen dat de scheiding er niet komt, hoe onwaarschijnlijk dat scenario ook is. Alhoewel er op maatschappelijk vlak veel schade is aangericht, is het nog niet te laat om ons gezinsleven alle kansen te geven die het verdient. Nieuw samengestelde gezinnen – alhoewel niet zonder uitdagingen – zijn immers niet minder liefdevol...

VRT NWS wil op [vrt.nws.be](https://www.vrt.nws.be) een bijdrage leveren aan het maatschappelijk debat over actuele thema's. Omdat we het belangrijk vinden om verschillende stemmen en meningen te horen publiceren we regelmatig opinieteksten. Elke auteur schrijft in eigen naam of in die van zijn vereniging. Zij zijn verantwoordelijk voor de inhoud van de tekst. Wilt u graag zelf een opiniestuk publiceren, contacteer dan VRT NWS via moderator@vrt.be.